

Τὴν ὀδηγεῖ κι' ὁ Φαδουλῆς μέσα στὴν σάλα τῆς Βουλῆς.

Τιμὴ πρὸς τοὺς Φιλέλληνας ἐκ μέρους μας προσήκει...
τώρα κι' ἐγὼ σὰς ὀδηγῶ μετὰ τοῦ Λοιδωρικῆ
μέσ' στὸ ρητορικώτατον τοῦ γένους Βουλευτήριον,
τοῦ χρησιμεύει κι' ὡς Βουλὴ κι' ὡς εἶδος Ὑπανωτήριον.

Ἄνελθετε στὸ βῆμα του χωρὶς καιρὸν νὰ χάνετε
καὶ πάρτε τὸ κουδοῦνι του τὸν Πρόεδρο νὰ κάνετε.
Λαλήσατέ μας ἀπ' αὐτοῦ, τοῦ πρώτου τῶν βημάτων,
περὶ τῶν αἰσθημάτων
καὶ τῆς θερμῆς φιλίας
τῆς φίλης μας Γαλλίας.
Λαλήσατέ μας ἀπ' αὐτοῦ πόσον ἀγάπην ἔχετε
πρὸς τὰς Ἀθήνας τὰς θερμὰς,
πρὸς τὸν Βικέλα, πρὸς ἡμᾶς,
καὶ πρὸς τὸν Φαρμακόπουλον, ὅπου σὰς ὑποδέχεται.

Τὸ Βῆμ' αὐτὸ τὰ βήματα τοῦ κράτους κανονίζει,
τὸ Βῆμ' αὐτὸ συγκρότατα πολλοὺς ἀποκοιμίζει,
ἐκ τούτου δὲ τοῦ Βήματος, τοῦ τόσο σοβαροῦ,
βαρύνδουπος καὶ πάνοπλος ἐξῆλθε πρὸ καιροῦ

κι' ὁ Τουρκομάχος πόλεμος ἀπὸ τοὺς ἑκαταίους...
θαερῶ πῶς τὸν ἐμάθατε καὶ σεῖς 'στους Παρισίους.

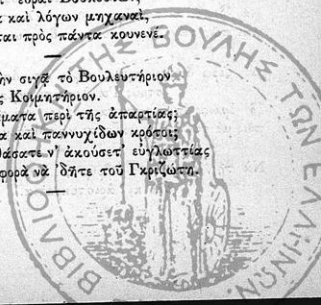
Ὁ Θεωρῆς τὸν κήρυξε, ποῦ σὲ καιροὺς εὐκλείας
ἐνόμιζε πῶς ἤκουε φωνὰς ἐκ τῆς Γαλλίας.
Ὁ Θεωρῆς τὸν κήρυξε, μοντέλο Στρατηλάτου...
τὸ περασμένο Σάββατο γιῶρταξέ τὸνομά του.

Ἄλτε τὰς ἔδρας τὰς κλεινὰς,
ὅπου τὰς ἄφησαν κενὰς.

Μ' αὐτὰς τὰς ἔδρας στερεῶς τὸ κράτος ἰδραϊώθη,
μ' αὐτὰς τὰς ἔδρας ἰδρασαν ὑπερδρασάντων πόθοι,
καὶ νῦν καὶ πάντοτ' ἐπ' αὐτῶν
ἰδράζοντ' ἰδραὶ Βουλευτῶν,
ρητορικῆς κρησφύγετα καὶ λόγων μηχαναί,
ποῦ σωτηρίαν πέρδονται πρὸς πάντα κουνεῖ.

Ὅποιον νεκρὴν σιγὴν σιγῆ τὸ Βουλευτήριον
ὡς εἶδος Κοιμητήριον.

Ποῦ τὰ πολλὰ τρεχάματα περὶ τῆς ἀπαρτίας,
ποῦ τόσα ξεφανώματα καὶ πανηγυρῶν κρόσοι,
κρίμα ποῦ δὲν προσβάσατε ν' ἀκούσῃτε εὐλωτίας
καὶ φουστανατέλα μιά φορὰ νὰ δῆτε τοῦ Γκιρῶτα.

Κρέμα που δίν' άκούσατε τού κράτους τούς 'Ηγήτορας,
και ν' άπαντούνε δυνατά
πατριωτών χαμουριτά
πρός χαρωμίμους ρήτορας.

Κρέμα που δίν' προβάσατε πιά 'γρήγορα νάλθητε
'στό Πακλαμέντο τών Ρωμηών και σεις νά κοιμηθήτε,
και πάλιν νά 'ζητησάτε νά κάνετε νυκτερί,
τό Γαλλικόν σας πρίσωπον νά γίνη θεικροφίρι,
νά πίνετε πρὸς τόνωσιν αλύθ' μὲ τσοκολατά
και δύναμιν νά πέρετε ν' άκούσε τήν παρλάτα,
τά μάτια σας 'στους ρήτορας άπάντα νά κολλάτε
και μία νά τ' άνοιγείτε και τρέε νά τά σφαλάτε.

Νά τρώτε τά χαράγματα κουλούρια και τυρί,
τό σβίνος νά θυμαζέτε τού Μπαρμπά-Θωδωρή,
νέ βλέπετε και δειζιών κι' άριστερών μαρζέτι,
μά και σαλέπι κάπποσι νά πίνετε πού βραζέτι,
νά 'μπήτε μὲ τόν 'Εσπερο, νά 'βγείτε μὲ τήν Πούλια,
ν' άκούσε τούς μανζαβήδισ νά σκούζου παραπούλια,
πράσσα, σπανάκια, σίσκουλα, χορταρικά περίσσα,
κι' έπειτα νάχετε γι' αυτά νά λέτε 'στά Παρίατα.

Ταχύς πρὸς ἄλλα μέρη ὁ Φασουλῆς τὴν φέρε.

'Ιθού, Μιντάμ, τό Σταδιόν...άκούη τώρα δείχνει
ναπιά δρομίον έχην.

'Στόν στίβον τούτον κατ' άρχάς εἰς εποχάς μεγάλας
έδωσαμιν τό σύνθημα τῆς γενικῆς φεγάλας.

'Εκεί πρὸς τ' άντρα τών Νυμφῶν γυριστέ τά μάτια...
πνευ κι' οἱ κήποι τῶν Μουσῶν, πέν και τά μονοπάτια.
Κυττάζετε τόν 'Αρδητόν και τούς πρασίνους βράχους,
μά 'δῆτε και τόν 'Γλισόν, άλλα χωρίς βατραχούς.

Καμμιάς Νεράιδας καλλονή 'στό νῆμα του δὲν λούεται,
μήτ' ένα βρεκεκιζ καζί βατραχού δὲν άκούεται.
'Από τήν κοίτην τήν ζηρῶν ὅλοι θαρρεῖς πὸς 'φύγαν
κι' ὑπό μορφήν ἀνθρωπινήν 'στό Πακλαμέντο 'πήγαν.

'Ίδέτε και τ' 'Ανάτορα...γνωρίζετε ποῖος καθέται...
τόν πρώτον πού 'ρωτήσατε βεβαίως; ἢ τό μάβετε.
Καί 'ώρα διερχόμεθα τῆς Κηρσισίας τόν δρόμον
έδώ ἢ γίνου μέγαχα, στεγαζόντα τόν Νόμον,
διότ' ἡ Θέμις σήμερα 'στό πράττειν και 'στό λέγειν
εἶναι καθὼς τήν βλέπομεν γιατί δὲν έχει στέγγιν.

Και σχέδια τεκτονικά θαρρῶ πὸς ὑπεβλήθησαν
κι' ἱπακρώδως ἐκρήθησαν,
μά 'διαβάσα πὸς ἔγιναν και πάλιν τά συνήθη
και πὸς τών Νόμων ὁ νόος δικαίως δὲν ἐκρήθη.

Δὲν ζέρω διαγωνισμός, κυρία σπουδασμένη,
'στους Γάλλους τί σκεμνίει,
έδ' ὅμως, ὅπως φαίνεται, ἄλλοι και φανερόν
πὸς μὲ τόν νου χρεάζεται και Μπαρμπά 'σὴν Κερώνη.

Νά τῆς Κηρσισίας ὁ δρόμος... 'δῆτε μέγαχα παντοία ..
ὅλο κι' άριστοκρατία.

Νά κι' ὁ δρόμος τού Σταδίου...γιὰ κυττάτ' ἔμπορικά...
ὅλο χειραφετημένα μπανοβγαίνου ἠθλυκά
μὲ τήν ἀρθαστον τήν χάρην και τό σίμ το Γαλλικόν...
ρεγκαρντί και τό Ταμισιον, δηλαδῆ τό Κεντρικόν.

Γιὰ νά φθάσου ἔδω πέρα πόσα πόδια δὲν ἰδρῶνου!...
τούτο πρὶν και ντυμένους και γυμνῶν και κουρελλῆδες,
κι' οἱ φρουροὶ πού τό φυλάττου τσιγαρόχροτο σουφρῶνου,
και δανειζου ἀπό τούτο και σὶ φίλους μερακλήδεις.
Κι' ἂν καπνίζετε, κυρία, σάν γυναικία τού καιροῦ,
τσιγαρόχροτο κλειμένο νά ζητήσω τού φρουροῦ.

Νά κι' ὁ κήπος τού Κλαυθμῶνος...τῆς μαρζάς ὑπομονῆς,
παίει, γάλασε και τούτος, και δὲν ἔρχεται κανείς.

'Άλλοτε σ' αὐτόν τόν κήπον
τῶν Ρωμηῶν τῶν περιούσιον,
τόν παρόμοιον μ' ἐκίνην τήν σκεπῆν τήν ζηρανθεισαν,
τί Πausανιῶν ὀμάδες ρητορεύουσι μὲ λύσαν.

Κι' ὅταν ἔθαλεν ἡ φύσις σφιγγηλή και χλοερῶ,
κι' ὅταν σκόρπιζαν τά φύλλα μαραμμένα και ζερά,
ἔπιναν τόν καργίλι τῶν ἀδικούμενοι φαστῆρες
και τού Κεντρικοῦ μνηστῆρης.

Και κρατούτες εἰς τό χέρι τά παρήγορα μαρκούτσια
ἔκριναν σαφῶς δι' ὅλα,
μά δὲν 'έγχαναν νά βλέπουν και τά τρώτια τῶν παπούτσια,
πού δὲν εἶχαν μαντζίσουλα.

Θέλω κι' ἄλλου περίπατον, κυρία, νά σας κάνω,
μά βλέπω πὸς σὰς 'κούρασα και μὲ τό παραπάνω.
Μόλις Φιλέλλην ἔρχεται 'σὴν πύλιν μας μεγάλη,
ἀρσενικῶς ἡ ἠθλυκῶς, άλλα πρὸ πάντων Γάλλος,
μάς πᾶνει πατριωτισμός, πού γάγειν τό μαζλό του,
και μὲ τὰς διαχύσεις μας τραβᾷ τόν διάβολό του.

Νά πᾶτ' ἔδω, νά πᾶτ' ἐκεῖ, νά πᾶτε κι' ἐκεῖ πέρα,
γνωστών κι' άγνωστών βίζιταίς, προσκλησείς νύκτα 'μέρα,
προπόσεις, προσωνήματα μὲ κόνιστ' ἄνθοφόρα,
μυρτιαίς, ἔλκαίς, διαφνόλαρα, κι' ἄκτινωτά πανσέλληνα,
κι' ἔτσι κι' ἐκείνος βλαστημῶς χιλιάς φοραίς τήν ὄρα,
πού τούθηε τό δαμιόνον νά κᾶν τόν Φιλέλληνα.

Σὰς ὑποδέχομαι κι' ἐγὼ μὲ τόσαις ρεβερέντζαις,
ἂν και πολλὴ μὲ τυραννῶν ἄρμαίσις ἱμπεριοντζαίς
κι' ἀπό συνάχ' ζεφουσῶ νυχθημερόν ἡ μύτη μου...
σὰς προσκαλώ νά πάρτε τό τασί και 'στό σπῆτι μου.

Και καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἄγγελιαίς.

Τού Γερσισμου Βάκου τό Περιοδικόν,
ἐξάφειτον, ἄκρατον, και φιλολογικόν,
μὲ νείαν εὐρωστίαν και δύναμιν και τόνον
εἰσῆλθε τελευτικῶς 'στόν δευτερόν του χρόνον.

'Αλέξανδρος ὁ Μέγας, Σύλλογος 'Εθνικός,
τό φρόνημά μας αἶφρον τό καταπιπτωκῶς,
συναγορῶν δ' εὐλόγῳ τῶς μετὰ θερμῆς φροντίδος
κι' ὑπὲρ τῆς δουλωμένης Ἑλληνικῆς πατρίδος.